

den absolute Frihed, der nu er til ved ethvert af Thingenes eget Initiativ at indbringe hvad som helst, i alt Fald en hvilken som helst Bevilling paa Finantsloven og til at nægte sit Samtykke til en hvilken som helst Bevilling, idet vi ikke hos os kjende noget til det Snørlov, som man andetsteds har ved et Normalbudget, Poster, som ikke kunne forandres, naar man altsaa vil bevare denne fulde Frihed, som enhver af Rigsdagens Afdelinger har til ved eget Initiativ at tumle med Finantsloven, saaledes som vi saa godt kjende det, da er det uundgaaelig nødvendigt, at der maa være en Begrændsning for, hvad der kan overlades til det blinde Tilfælde; det tror jeg ikke kan modsiges fra nogen Side. Men ganske vist kan der gjøres forskjellige Betragtninger gjældende om, hvilket Omfang disse Begrændsninger skulle have, og ligeledes hvem der skal have Retten til at unddrage fra Lodtræknings Afgjørelse. Med Hensyn til den ene af de Begrændsninger, der ere foreslaaede, den nemlig, at Regjeringen kan unddrage fra den endelige Afgjørelse, Ny-Bevillinger, Bevillinger, indbragte ved et af Thingenes Initiativ, da er derimod indvendt, at det jo vilde være at vende tilbage til et under Grundlovsforhandlingerne forkastet Forslag, der gik ud paa, at Regjeringen kunde stadfæste Finantsloven i sin Helhed, men efter at den havde uddraget Bestemmelser eller Bevillinger paa Finantsloven, der vare komne ind paa denne Maade, og at dette Forslag altsaa gik ud paa at indføre netop det, som var blevet forkastet under Forhandlingerne om Grundlovsforslaget. Jeg kan nu ikke se, at det i og for sig er nogen afgjørende Indvending, thi dersom man senere efter 1866 var kommen til Erkjendelse af, at Noget af det, som man den Gang havde vedtaget, var galt, eller at det, man havde forkastet, var nyttigt, da ser jeg virkelig ikke, at den Omstændighed alene, at det har været fremme i 1866 uden at blive vedtaget, skulde være bindende for os til heller ikke at foreslaa eller vedtage det. Men jeg vil ogsaa benægte, at det er det Samme; det er ikke det Samme; det som det gjaldt om i 1866, var at hæve en Ret for Regjeringen til at flette paa den af hele Rigsdagen vedtagne Finantslov saadanne Bestemmelser, men det er der her ikke Tale om, her er kun Tale om, at hvor Bestemmelsen ikke kunde blive til en gjældende Bestemmelse, saaledes som Grundloven er nu, hvor det ene Thing vedtager den, og det andet Thing forkaster den, den saa unddrages fra Afstemning. Det forekommer mig, at For-

skjellen er saa indlysende, at det undrer mig, at man har villet benytte det Argument mod det her foreliggende Forslag. Det er jo ganske klart, at saaledes, som Forholdene ere nu, er det saa, at enhver ny Bevilling, som dette Thing sætter ind, og det andet Thing ikke vil gaa ind paa, eksisterer ikke, og det Modsatte naturligvis ogsaa, at enhver ny Bevilling, der indføres i Landstinget og ikke modtages i dette Thing, eksisterer heller ikke. Hvad er saa Forskjellen? Det er, at saadanne Bevillinger, som Rigsdagen ikke er enig om, dem kan Regjeringen unddrage fra Lodtrækningen. Endvidere gaar jo Begrændsningens bestemmelse ud paa, at saadanne Bevillinger eller Nægtelser som vilde opheve eller forandre bestaaende Love eller Statsindretninger, kunne udelukkes fra Afstemningen, naar Regjeringen forlanger det. Jeg har ikke været blind for, at der mod Bestemmelsen, saaledes som den her er affattet, kunde gjøres den Indvending, at en lignende Ret til at unddrage maatte tilkomme et Flertal af de Delegerede i hvert af Thingene. Men naar Forslaget er blevet staaende ved, at det er Regjeringen, der har Retten til at unddrage saadanne Bestemmelser, der for Exempel opheve en bestaaende Lov, da ligger det, om ikke udelukkende saa dog for en væsentlig Del deri, at jeg ikke ser rettere end, at denne Unddragelsesret vanskeligt kan lægges i andre Hænder end dem, der bagefter kunne gjøres ansvarlige for en utilbørlig Unddragen. Dette er Tilfældet med Regjeringen, at forsaavidt den fra Afgjørelsen unddrager Noget uden Beføjelse under Paaskud af, at det griber ind i bestaaende Love, er den ansvarlig for sine Handlinger; men der som Flertallet af de omfalte Kampaner, der ere valgte af et af Thingene, gjør det, ser jeg ikke, paa hvilken Maade man kunde gjøre dem ansvarlige, selv om deres Overtagelse var nok saa flagrant. Men det er jo muligt, at der kan findes Udveie. Dersom man for Alvor vil bestræbe sig for at bearbejde Emnet, er det jo muligt, at der kan findes Udveie. Der er jo endelig den tredje Begrændsning, det at ethvert af Thingene kan unddrage fra Afgjørelse Bevillinger, som angaa nye Foretagender, der strække sig ud over et eller to Finantsaar. I saa Henseende vil jeg strax gjøre den Bemærkning, at Tidsspandet „to“ jo er mere eller mindre vilkaarligt; man kunde ogsaa sige „tre“. Nok sagt, det er en Smags- og Skjønssag, hvad der rammer Hensigten bedst, men Hensigten er jo utvivlsomt den, at Flertallet af ethvert af Thingene skal kunne unddrage fra Afgjørelsen den Slags